

Çocukluğumun Evleri

– cirik · 01 Eylül 2020

Çocukluğumun evleri sanki, tren vagonlarının kalabalığı çocukluğumun evleri rüzgar çıkacakmış gibi iç içe omuzabirlikte yaşıyorlardı aynı türkülerini okurdu evleri yokluk, çaresizlik dünyadan habersizlik yüzünün, hüzün kalbi evleri bir yalnızlık çemberi direvlerin hali ezanlarla uyanırdı ki yine ezanlarla yaşadık gün boyu sürerdi canlılık güneş devrilir devrilmez sokakları تنها evleri sofraya başlarına toplardı akşamlar ve hiçbir ayna bizim utlu gösteremezdi oyunlarımız kaldı sadece sokakları taş döşeli evler önünde yağmurlara çivilendiğimiz günler sevinçlerimiz ve bayramlar kandil gecelerimiz ve tok kalkığımız düğünler oyna durur hala içimdedar sokakları taşıyor birbirine yaslı evleri toz-topraklı çocukları gökyüzü kadar ses içimdedar coşkulu şehir biçse de tüm geçmişideğiştirse de yaşanmış günleri de geçişmeyecek ben de çocukluğumun evleri.. Mustafa kaya 03.02.2006 / istanbul